

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2020 r. (sprawa R 2396/2019-3) dotyczącą wniosku o przywrócenie stanu poprzedniego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jeffrey Scott Crevier zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 27.7.2020.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2020 r. – Grupa Azoty i in. / Komisja**(Sprawa T-726/20)**

(2021/C 72/39)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Grupa Azoty S.A. (Tarnów, Polska), Azomureş SA (Tirgu Mureş, Rumunia), Lipasmata Kavalas LTD Ypokatastima Alloedapis (P. Fálro, Grecja) (przedstawiciele: D. Haverbeke, L. Ruessmann i P. Sellar, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności załącznika I do komunikatu Komisji Wytyczne w sprawie niektórych środków pomocy państwa w kontekście systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych po 2021 r. ⁽¹⁾, w zakresie, w jakim błędnie wyłączono w niej sektor nawozów;
- stwierdzenia, zgodnie z art. 264 TFUE, że skutki wywierane przez załącznik I do zaskarżonego aktu są utrzymane w mocy do czasu przyjęcia przez pozwaną środków niezbędnych w celu zapewnienia zgodności z wyrokiem Sądu na podstawie art. 266 TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy został oparty na braku właściwości, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
  - Zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 TUE Unia działa jedynie w granicach właściwości przyznanych jej przez państwa członkowskie; wszelkie kompetencje nieprzyznane Unii Europejskiej w traktatach należą do państw członkowskich.
  - To państwom członkowskim, a nie pozwanej przysługuje zgodnie 10a ust. 6 dyrektywy 2009/87, po zmianach ⁽²⁾, właściwość do określania sektorów i podsektorów oraz sporządzania listy takiej jak ta zawarta w załączniku I do zaskarżonego aktu.
2. Zarzut drugi został oparty na naruszeniu jednego z formalnych wymogów (uzasadnienia), którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
  - Wymagane przez art. 296 TFUE uzasadnienie zaskarżonego aktu nie wynika w jasny i jednoznaczny z rozumowania, na którym oparła się pozwana przy obliczaniu intensywności emisji pośrednich w sektorze, w którym prowadzą działalność skarżące, która jest czynnikiem przesądzającym o objęciu załącznikiem I do zaskarżonego aktu;

- wskutek tego nieprzedstawienia uzasadnienia skarżące nie są w stanie powołać się na swe uprawnienia przed Sądem, który z kolei nie jest w stanie przeprowadzić kontroli.
3. Zarzut trzeci został oparty na oczywistym błędzie w ocenie, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- W ramach uprawnień dyskrejonalnych przysługujących pozwanej przy dokonywaniu złożonych ocen gospodarczych i społecznych wykonywanych przez nią w ramach wykonywania kompetencji przysługujących jej na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE winna ona być w stanie wykazać, że dokonała ona oceny wszystkich mających znaczenie czynników i okoliczności sytuacji, którą zaskarżony akt ma regulować. Skarżąca dopuściła się szeregu oczywistych błędów w ocenie wyłączając sektor skarżących z wykazu kwalifikujących się sektorów znajdującego się w załączniku I do zaskarżonego aktu, w szczególności ze względu na to, że: a) nie wzięła pod uwagę istotnych i kompletnych danych odnoszących się zużycia energii elektrycznej przez sektor nawozów w celu ustalenia intensywności pośrednich emisji tego sektora, co doprowadziło do niedoszacowania tej intensywności i wyłączenia tego sektora z załącznika I; b) nie wzięła pod uwagę i nie przeanalizowała wszystkich przedstawionych w skardze istotnych okoliczności faktycznych, ponieważ odrzuciła bez uzasadnienia dostarczone przez skarżące dowody; c) w zakresie dotyczącym oceny jakościowej, dokonała nieprawidłowej oceny sektora na podstawie kryterium substytucyjności między paliwami a energią elektryczną i nie przedstawiając powodów, dla których podsektory tego sektora nie zostały włączone do załącznika I na podstawie tego kryterium.
4. Zarzut czwarty został oparty na niewłaściwym zastosowaniu odpowiedniego kryterium oceny, którym został dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- W art. 10a ust. 6 dyrektywy 2009/87 ustanowiony został wymóg przeprowadzenia oceny sektorów na podstawie kryterium związanego z oceną „rzeczywistego ryzyka” ucieczki emisji.
  - Pozwana zastosowała odmienne kryterium, a mianowicie kryterium „znacznego ryzyka”. Efektem tego zastosowała ona też nieprawidłowe kryterium prawne.
5. Zarzut piąty został oparty na naruszeniu zasady przejrzystości, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- Procesowi, który doprowadził do przyjęcia zaskarżonego aktu, brakuje przejrzystości w jego istotnych aspektach, w szczególności zaś: a) pozwana ani w zaskarżonym akcie ani w towarzyszącej mu ocenie wpływu nie ujawniła danych wykorzystanych do obliczania wielkości intensywności emisji pośrednich dotyczących sektorów skarżących; b) pozwana nie dostarczyła wyjaśnień na poparcie swej oceny dotyczącej podsektorów mających największy potencjał elektryfikacji.
  - W trakcie procedury przyjmowania zaskarżonego aktu pozwana odmówiła podania do wiadomości stron, których ten akt dotyczy, szczegółowych zasad, zgodnie z którymi była obliczana wielkość intensywności dotyczących ich emisji pośrednich oraz sposobu, w jaki jest obliczane kryterium elektryfikacji, uniemożliwiając im w ten sposób przeprowadzenie z pozwaną merytorycznej dyskusji w okresach przeznaczonych na konsultację.
  - Pozwana uchybiła więc ciężącym na niej na mocy art. 15 TFUE i art. 11 TUE zobowiązaniom zapewnienia przejrzystości procesu przyjmowania załącznika I do zaskarżonego aktu.
6. Zarzut szósty został oparty na naruszeniu zasady pomocniczości, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.
- Zgodnie z art. 5 ust. 3 TFUE w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji, Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, lecz ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.
  - Choć środki krajowe mające za podstawę art. 10a ust. 6 dyrektywy 2009/87 podlegają kontroli w dziedzinie pomocy państwa, pozwana naruszyła zasadę pomocniczości sporządzając ex ante wykaz ograniczający sektory i podsektory kwalifikujące się do objęcia rekompensatą z tytułu kosztów pośrednich emisji, ponieważ a) państwa członkowskie są lepiej umiejscowione do tego, aby dokonać oceny rzeczywistego ryzyka ucieczki emisji w odniesieniu do poszczególnych sektorów przemysłu ze względu na ponoszone przez nie w rzeczywistości znaczne koszty pośrednie; oraz b) pozwana przyjęła załącznik I nie dostarczając wystarczającego wyjaśnienia co do konieczności tego przyjęcia.

7. Zarzut siódmy został oparty na naruszeniu zasady proporcjonalności, którym jest dotknięty załącznik I do zaskarżonego aktu.

Pozwana dopuściła się naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że: a) nie usiłowała ona osiągnąć zgodnego z prawem celu polegającego na przekształceniu gospodarki w niskowęglową, charakteryzującą się wysoką opłacalnością w zakresie efektywności kosztów i umożliwiającą sektorom o dużej intensywności energetycznej na inwestycje w opłacalność energetyczną w miejsce przenoszenia ich produkcji do krajów trzecich; b) nałożyła ona na wyłączone sektory nadmierny ciężar, podczas gdy mniej restrykcyjne rozwiązania (takie jak ustalenie maksymalnych poziomów pomocy czy też mechanizmów warunkowości) pozwoliłyby na osiągnięcie celów zaskarżonego aktu w co najmniej taki sam sposób; oraz c) ujawniła ona istotne szczegóły swej oceny kwalifikujących się sektorów dopiero cztery dni przed publikacją zaskarżonego aktu w dniu 25 września 2020 r., czyli nieco ponad trzy miesiące przed końcem obowiązywania ówczesnych wytycznych dotyczących systemu handlu uprawnieniami do emisji (ETS). Efektem tego pozwana dopuściła się naruszenia art. 5 ust. 4 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, C 317, s. 5.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 322), po zmianach.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2020 r. – Car-Master 2/Komisja

(Sprawa T-743/20)

(2021/C 72/40)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Car-Master 2 sp. z o.o. sp.k. (Kraków, Polska) (przedstawiciel: M. Miśkiewicz, radca prawny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2020) 7369 final z dnia 22 października 2020 r. w sprawie AT.40665 – Toyota;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędnej interpretacji i niewłaściwego zastosowania art. 13 ust. 2 rozporządzenia Rady nr 1/2003 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1/2003”) (¹).

— Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że sprawa nie została rozpatrzona przez polski organ ochrony konkurencji w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Otóż skarżąca złożyła zawiadomienie o podejrzeniu stosowania praktyk ograniczających konkurencję do prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „prezesem UOKiK”). Organ ten odmówił jednak podjęcia kroków przewidzianych w przepisach prawa oraz dokonania oceny kwestionowanych działań, powołując się na nieposiadanie wystarczającej ilości informacji, i wezwał skarżącą do dostarczenia informacji. Jednocześnie sam organ nie podjął żadnych działań celem ich uzyskania, a ciężar dowodowy przerzucił w całości na skarżącą. W związku z tym działanie organu nie kwalifikuje się jako „rozpatrzenie sprawy” w rozumieniu komunikatu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (²) oraz orzecznictwa Sądu. Dlatego też Komisja niesłusznie oparła się na art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, aby odrzucić skargę. Skarżąca dodaje, że wskutek odrzucenia skargi przez Komisję sprawa nie zostanie rozpatrzona przez żaden organ, co w istocie stoi w sprzeczności z motywem 18 rozporządzenia nr 1/2003.